

נחשבת כמעשה קנין, שקונה להיות שביתתו במקום עירובו, ומעשה קנין אסור ביום טוב, ואף שרק יום אחד באמת קודש, וכוונתו לקנות שביתה לעירובי תחומין ביום שהוא באמת חול, מאחר שמספק עליו לנהוג קודש גם ביום שהוא חול, על כרחו אינו יכול לקנות בו שביתה<sup>א</sup>.

### עשיית מלאכה מיום טוב ראשון ליום טוב שני

שני ימים טובים, בדרך כלל אסור לעשות מלאכה בראשון לצורך השני, כגון לאפות מיום טוב ראשון לצורך יום טוב שני. ולהלן יתבארו בעזה"י אופנים, שמותר לעשות ליום השני עם העשייה ליום הראשון.

#### א. כשאין בדבר תוספת טרחה.

אף על פי שאסור לעשות מלאכה מיום טוב ראשון ליום טוב שני, הכל מודים, שאם באותה טרחה שטורח למלאכת היום, יכול לעשות גם למחר, בלא תוספת טרחה, הדבר מותר.

ולכן, כשהאשה מבשלת לצורך יום טוב ראשון, מותר לה למלא בקדרה בשר הרבה, אף על פי שאין צריכים אלא מעט, כי הכל מתבשל יחד, וההבערה נעשית לכל יחד.

וכמו כן כשהנחתום בא למלא חבית של מים לצורך האפיה, מותר לו להעלות בחבית מים הרבה ולביא לביתו, אף על פי שאינו צריך אלא מעט, כי מעלה הכל יחד.

#### ב. כשיש בדבר השבחה גם ליום הראשון עצמו.

**לדעת תנא קמא** – כל ההיתר לעשות מיום טוב ראשון לשני, הוא רק כשאין בכך

<sup>א</sup> ואם התיירו בעירובי תבשילין, התם משום כבוד שבת התיירו. [רש"י]. ולא זכיתי להבין קושייתו כי עירובי תבשילין אינם קנין. [] ותוס' כתבו ואם תאמר, למה לי האי טעמא, האיכא טעמא דהכנה, כדאמרין בפרק בכל מערבין, מיום טוב לשבת מאי טעמא לא, משום הכנה. ויש לומר דאי לאו ההיא טעמא דמקני שביתה בשבתא, משום טעמא דקאמר משום הכנה לא אסרינן, הואיל ויש שם ספק דשמא חול הוא לגמרי. מכל מקום קשה, דהתם בעירובין למה לי טעמא דהכנה, תיפוק ליה משום דמקני שביתה בשבתא לא. ויש לומר דהתם מיירי בעירובי חצרות, ולא שייך למקני שביתה. ומכל מקום ... לכך נראה לפרש, דטעמא דהכא יש לומר משום הכנה, והכי קאמר, אסור למקני שביתה בשבתא, משום דהיינו הכנה, ואין מכינין מיום טוב לשבת. [תוס'].